

„Vegyék már észre, hogy ez itt nem Svájc, nem az Emirátusok”

Kilencvenhat-kilencvenhét körül ismerkedtem meg az exfeleséggemmel, most már így mondhatom, hogy ex, Törökországban, Izmirben. Angliában volt egy nagyon kedves barátnője neki, aki Izmirben lakott, őt jött látogatni, és történetesen ennek a csajnak a tesójával mi együtt laktunk egyetemistaként, egy albérletben, és úgy futottunk össze. Akkor még én is egyetemre jártam, tengerésztisztnek tanultam. Utána meg el is hajóztam, ezt a szakmát csináltam öt évig. Csak egy ilyen barátságunk kezdett dolog volt, de máshogy alakult, összejöttünk, és hát én először Magyarországra jöttem egy hétre, két hétre, tehát voltak rövidebb látogatásaim, és 2001 vége felé megint egy-másfél hónapot terveztem, egy hosszabb látogatást, és ez a látogatás tart azóta is. Úton volt az első fiam akkoriban, és kicsit fontolóra vettem a dolgot, hogy mi lenne, ha szárazföldön keresnék valami normálisabb munkát. Amikor felnő a gyerek, akkor jelen lennék. Először úgy öt-hat hónapig nem volt munkalehetőség, de különösebb anyagi problémám nem volt, mert egész jól kerestem, amikor hajóztam, másodtiszt voltam. De hát öt-hat hónap után, azért kezdett eléggé fogyni az anyagi forrás, és találtam is egy munkát a neten, hirdetés volt, hogy a török nagykövetség katonai attaséja titkárt keres vagy titkárnőt, és jelentkeztem. Az volt a jó az én esetemben, hogy én öt-hat hónap alatt gyakorlatilag megtanultam magyarul. Mert nem volt török társaságom, nem nagyon volt körülöttem török, akivel lehetett volna az anyanyelvemen beszélni, és hát az azért kicsit untató volt egy időn túl, hogy mindenki beszélget, és én csak így fülelek, úgyhogy gyorsan sikerült megtanulni. Elmentem az interjúra, egy nagyon kedves hölgy fogadott a követségen, a nagykövet titkárnője, először törökül kezdtünk beszélgetni, mert ő tökéletesen beszélt törökül, és utána átnyújtott egy magyar újságcikket, hogy fordítsam át ezt törökre, és akkor írásban átfordítottam, odaadtam neki, megfelelt, és akkor kérdezte is, hogy mióta vagyok Magyarországon, hát mondom, lassan hat hónapja. Akkor csodálkozott, hogy így megtanultam magyarul satöbbi. Elkezdtem dolgozni, de csak két és fél hónapot tartott ez a munka. Most nem részletezném szívesen az okát, hogy miért lett vége, de a legnagyobb ok az volt, hogy nem volt egy nekem való munka. Egész nap ülni kellett egy asztalnál, és évente kétszer idetévedt egy delegáció, és akkor volt egy kis mozgás, azonkívül annyi, hogy magyar újságokban milyen hírek jelentek meg a török hadsereggel kapcsolatosan, vagy egyáltalán a hadsereget illető dolgokat kellett fordítani satöbbi. Meg azért az ezredessel sem nagyon jöttünk ki, amikor katonai szolgálatot csináltam, akkor sem jöttem ki jól egyik ezredessel se, ez úgy látszik, nem fog összejönni nekem. És volt egy fogadás a török nagykövetség rezidenciáján egy nemzeti ünnepünkön, még ott dolgoztam, de akkor már telefonáltam a régi hajótársasághoz, hogy készüljetek fel, mert jövök. Ott futottam össze egy török ismerőssémmel, és hát nem tudta, hogy itt vagyok, egyébként azóta is eléggé ritkán

tudtunk összefutni, mert sok dolga volt, ő is itt él a mai napig, van neki egy cége. S akkor kérdezte, hogy mi a csodát keresek én itt, azt hitte, hogy meg vagyok híva, mondom, hogy én itt dolgozom a követségen. Mondja, ne hülyéskedj, követségen, mit dolgozol? A katonai attasénak vagyok a titkára. Hagyjad már! Ha itt akarsz dolgozni, akkor szerezzünk neked valami rendes munkát! Mondom, jó, részemről nincs akadálya. Mondom, én hajóstiszt vagyok, soha az életemben nem dolgoztam irodai munkát, most az egyszer, de ezt is eléggé megbántam, mert olyan unalmas, hogy már nem bírom. Azt mondja, jó, találunk valami mozgásosabb dolgot, ami jobban megfelelne, lehet, hogy nálam is akad valami, mondom, jó, hát beszéljük meg akkor. Felhívott egy vagy két nap múlva, és akkor egyeztettünk egy ilyen találkát, átjöttek hozzánk, vacsoráztunk, beszélgettünk, hogy nála mi lenne a munka satöbbi, de nem merültünk bele a témába olyan nagyon részletesen. Utána, jó pár nap múlva felhívott, hogy lenne neki egy török ismerőse, akinek szállítmányozási cége van, és kell neki egy ember. Jó, mondom, de miféle szállítmányozás? Hát, azt mondja, közúti, kamionjai vannak neki. Mondom, ahhoz sokat nem értek, de egy találkozást megér az egész. Na, ez a találkozás úgy történt, hogy őneki Budán volt egy kis villája anno, és ott a teraszon sütögettünk, iszogattunk és beszélgettünk hárman, szépen beletoltak engem ebbe a szakmába, hogy ugyan már, megtanulod, nincs ebben semmi nagy dolog, hát mindenki belejön, nem kell nagy okosságot kitalálni, ezek megszokott dolgok már. Egy-két dolgot megtanulsz, aztán megy pikk-pakk. Mondom, rendben. És ez már megy hét éve, azóta itt dolgozom, ebben a cégben, és most jelenleg én vagyok az ügyvezető igazgatóhelyettes, úgyhogy fejlődtek a dolgok. És hát persze a bevándorlási macerákon át kellett menni különböző időpontokban, mert ugye én úgy jöttem Magyarországra, ahogy az elején említettem, hogy egy hónap, másfél hónapot terveztem, ahhoz elég lett volna egy turistavízum, s azt gyakorlatilag felkaptam, illetve megkaptam Izraelben, a tel-avivi nagykövetségnél, mert ott szálltam ki a hajóból, és egy kedves ismerősöm korábban ott volt konzul, és ő ezt megoldotta nekem. Tehát mire oda mentem, már tudták rólam, félig-meddig kész volt a vízumom, megkaptam, eljöttem Magyarországra. Tehát, az az általános tapasztalat, hogyha van ismeretség, akkor itt Magyarországon is sok mindent lehet könnyebben, enyhébben túlélni, mert nekem ennek a vízumnak a lejárata után haza kellett volna utaznom, hogy újra kérelmezsem a vízumot, és úgy jöjjenek vissza. De ezt nem kellett nekem így csinálni, mert kezekedtek értem a bevándorlási hivatalnál, és ott már helyben el tudtam intézni a családdegyesítési vízumot, mert addigra már hivatalosan is házasok voltunk a párommal. Az elején ennyi könnyebbségek voltak a dolgokkal, de természetesen a papírmunkát, a procedúrát ugyanúgy kellett teljesíteni, főleg az ÁNTSZ részével... Én ki vagyok akadva ettől a dologtól, hogy most leprás vagy, nem vagy leprás, átnézzelek vagy sem, az úgy kicsit olyan röhejes, úgyhogy... Nem esik jól az embernek, de hát jó, ezek velejárói, tudomásul kell venni. Ha arra gondol az ember, hogy jó boldog-boldogtalant nem akarnak beengedni az országukba, igen, meg kell ismerni, hogy kicsoda, micsoda. Egy bizonyos szempontig egyet is értünk ezekkel a dolgokkal, de az, hogy egy húsz négyzetméteres szobában hatvan ember ott álldogál, és ha már van egy leprás, akkor tökmindegy, ugyebár, mert mindenki leprás lesz ott. Tehát a körülményeket jobban lehetne biztosítani. Nem tudom, hogy mi most a helyzet, mert azért ez jó pár éve volt, nem hiszem, hogy sok a változás, mindenesetre nem volt valami kellemes az ügyintézés. ABudafoki úton sem volt kellemes, főleg a hiánypót-

lások: ilyen nyomtatvány, olyan nyomtatvány satöbbi. Gyakorlatilag azt érzi az ember, hogy azok az ügyintézők nem azért vannak ott, hogy ügyintézzenek, hanem azért vannak, hogy akadályozzanak téged az ügyintézésben. A családegyesítési vízum után már nem sok mindent kellett tennem ezen a téren az állampolgárságig. Még mielőtt eltöltöttem az időt, ami szükséges, hogy beadhassam a kérvényemet, még azelőtt letettem egy vizsgát, és azzal kapcsolatban, mondjuk, egyáltalán nincs rossz tapasztalatom, tehát a vizsgaprocedúrával kapcsolatban nincs rossz tapasztalatom. Sőt, még a vizsga előtt egy-két évvel, egy esküvőn, vidéken összefutottam az egyik vizsgabiztossal, akivel azóta se találkoztam, de ott volt alkalmam beszélgetni vele, és kérdeztem tőle, hogy most tulajdonképpen hogy is zajlik ez a dolog. Mi történik, amikor vizsgázunk? Föl kell állni, és akkor himnuszt kell énekelni, vagy hogy lesz, mondja már meg! És akkor azt mondja, nem, ezt ne úgy képzeljem el, inkább azt nézik, hogy ki az illető, mit csinál Magyarországon, milyen oknál fogva tartózkodik itt, naplopó vagy normálisan dolgozik, vagy simliszkedik, aztán hogy beszéli-e a nyelvet valamennyire, vagy nem beszéli, tehát ezeket a szempontokat szokták figyelembe venni. És amikor vizsgára került sor, valóban ez volt a tapasztalat, tehát én nem akarok senkit lenézni, vagy minősíteni, de olyanok voltak, hogy józan ésszel nem bírta az ember felfogni, hogy mi a csoda keresnivalója van annak az embernek a vizsgán, merthogy egy igent, nemet alig bír mondani magyarul. Azért egy szintet hadd üssön meg, hogy valami legyen! És hát az írásbeli vizsga: van egy ilyen kis tankönyv, abban benne van, hogy mik lesznek a témák, lehet tudni, milyen kérdések lehetnek, tehát sok eltérő, meglepő dolog nincsen. Az alkotmánya minden országnak nagyjából megvan, tehát hasonló dolgok vannak. Köztársasági elnököt hány évente választanak satöbbi, ilyen komoly kérdések jönnek, ezekre kell írásban válaszolni. S rögtön utána van egy ilyen szóbeli vizsga. A szóbeli vizsgán is voltak olyanok, akik értékelték az embert, tehát hogy az a vizsgabiztos úr, akivel beszélünk, sem a procedúrát akarja követni szó szerint, hanem arra kíváncsi, hogy ki vagy, mit csinálsz, mennyire beszéled a nyelvet satöbbi. De olyanok is voltak, akik úgy gondolták, hogy ez egy ilyen általános iskolai vizsga szintjén zajlik, és olyan kérdéseket tettek fel, hogy én szégyelltem magam. Mert egy határon kívül született magyar ember az akkor is magyar ember, ha magyar állampolgársága nincsen neki. Ezzel mindenki tisztában van, ráadásul az illető egy doktor volt, tehát nem bunkó, annak olyan primitív kérdéseket föltenni!... Szerintem sok mindent tudna elmesélni az az ember, akinek az a huszoneves taknyos, akinek fingja nincsen a dolgokról, hülye kérdéseket tesz fel. Az ott kicsit rosszlesett az emberkének is meg nekem is, hogy ilyenek vannak. Az én részemről amúgy rendben volt a dolog. Egy idősebb jogász hölgy szóbeli-vizsgáztatott engem, nagyjából beszélgetés volt az egész, hogy én hogy kerültem ide, mi történt satöbbi, és voltak ugyan vizsgatételek, amiket kihúztam, de azokkal nem is foglalkozott. A beszélgetés után azt mondta, hogy akkor gratulálok, köszönjük szépen, hogy eljött satöbbi. Ott rossz élményem nem nagyon volt. Azokon kívül, amiket mondtam, hogy tehát rosszleshetett a határon kívül született magyarnak, hogy miért kell ilyen dolgokról vizsgáznia. Miért kell ezeket az embereket ennyire lenézni? Na jó, én török vagyok, semmi közöm a magyarokhoz, úgy érve, hogy valószínűleg nincs magyar őszám... bár sose lehet tudni. Na mindegy... de énszerintem ezeknek az embereknek alanyi jogon kellene, hogy könnyebb legyen. Jó, vannak könnyebbitések, mit tudom én, ha tudja bizonyítani, hogy magyar felmenői voltak, akkor valamennyire eny-

hítik, de mindegy. Nem is ez a témánk, hanem, hogy énnekem milyen tapasztalataim vannak az állampolgársággal kapcsolatban. Na most az, hogy anyakönyvvezetőnél kell elkezdni ezt a dolgot, nem tudom, ez mennyire egészséges az ügymenet szempontjából. Tehát ha van egy bevándorlási hivatal, és annak vannak elhelyezett, illetve kihelyezett ügyfélirodái, akkor miért kell egy állampolgárság-kezdeményezőnek az anyakönyvvezetőnél jelentkezni, ahol... mit tudom én... esküvődátumot szoktak kérni, vagy a halálokat regisztrálják, az a dolga. Az állampolgárság, szerintem, külön téma. Nem biztos, hogy ott kéne elintézni. Ha ott intézi el az ember, akkor nem tud választ kapni egyetlen kérdésére sem normálisan, mert nem ismeri az ügymenetet az illető, ő csak egy közvetítő. Tehát odamész, megkérdezed tőle, és semmire nem kapsz hiteles választ, csak annyit, hogy őneki ezeket az okmányokat kell kérnie, és ezeket elküldi, utána majd én kapok értesítést a Bevándorlási Hivaltól, konkrétumot csak onnan lehet kicsikarni. S hát természetesen én összeszedtem a papírokat, amiket kellett, itt is van egy kis dossziém, hogy miket kellett, itt vannak benne a születési anyakönyvi kivonattól kezdve, hogy büntetlen előéletű vagyok satöbbi. Na én ezeket beadtam, elfogadták a kérelmemet. Utána olyan két hónappal kaptam egy értesítést a postán a Bevándorlási Hivatal állampolgársági igazgatóságától, hogy, azt mondja, tisztelt uram, értesítem, hogy honosítási kérelme elbírálásához további irat szükséges, kérem, hogy a fenti számra hivatkozva szíveskedjék okirattal igazolni, hogy a kérelemhez csatolt tulajdoni lapon szereplő belterület természetben hol található. Na most, amikor kibontottam ezt a levelet, idáig olvastam el, és akkor gondolkodtam egy sort rajta, és arra gondoltam, hogy írok nekik, hogy: tisztelt uram, értesítem, hogy a hivatkozott belterület a természet lágy ölében található, de gondoltam, talán nem erre kíváncsiak. Akkor olvastam tovább, ha ön nem tud csatolni ilyen igazolást, szíveskedjék küldeni egy újonnan kiállított tulajdoni lapot, melyben az ingatlan címe is szerepel. Na, akkor rájöttünk, hogy a tulajdoni lapon nem szerepel az ingatlan címe, ami meglehetősen furcsa, nem? Elővettem a tulajdoni lapot, megnéztem, tulajdonképpen mi a csuda szerepel a tulajdoni lapon, azt mondja: ilyen és ilyen körzeti földhivatal R. belterület, névtelen utca 43-47-es helyrajzi szám. Jó, mondom, ez tényleg nem szúrta ki a szememet, hát tényleg nincs cím, illetve van cím, de ez nem cím, egy rendes cím az utcanévből meg házszámból szokott állni, ezen meg az van, hogy névtelen utca 43-47-es helyrajzi szám. És akkor szépen kiderült, hogy ha a földhivatalnál nincsen regisztrálva a cím és a házszám, akkor nekem mint ügyfélnek kell bevonszolni magam természetesen a munkaidőmben, be kell vonszolni magam az okmányirodába, és ott a műszaki osztályon kérnem kell őket, hogy adjanak nekem, legyenek szívesek, dokumentumokat arról, hogy ez a helyrajzi szám milyen utca. És akkor ezt az igazolványt nekem kell eljuttatnom R.-be, a földhivatalhoz, már nem vihetem bármilyen földhivatali irodába, esetleg az közel lenne, nem vidéken, és akkor mi értelme lenne, az pikk-pakk meglenne. Vigyem tehát el R.-be, ők a hatósági bizonyítványt ilyen jó nagy pecséttel érkeztetik. Személyesen vittem oda, mert különben soha nem érkezett volna hozzájuk, mert két állami hivatal minek kommunikáljon egymással, az túl egyszerű volna. És igazolja R. város jegyzője, ügyintézője, hogy ez a helyrajzi szám ilyen utca alatt található, és ezennel megoldódik a problémám, ezt én megkapom a földhivaltól. És természetesen ez nem a földhivatal dolga, hogy ezt jelentse a Bevándorlási Hivatal felé, ez megint az én dolgom: fogjam, és küldjem el nekik tértivevényes postaküldeményel, hogy érkezzen is

oda, és kapjak is tudomást róla, mert különben bármikor azt mondhatják, hát mi nem is kaptunk ilyesmit, és akkor visszadobják a kérelmet. Az állampolgársággal kapcsolatosan egyelőre itt tartunk, várjuk a Bevándorlási Hivatal Igazgatóságának a szíves válaszát.

Amúgy alapvetően nekem a mai napig nincs semmi gondom Magyarországgal vagy a magyarokkal. Persze voltak dolgok, amiket meg kellett szokni. Például nálunk, Törökországban minden utcában találsz egy kis boltot, és azok minimum este tízig nyitva vannak. Itt, mit tudom én, iksz kerület ipszilon részén, ha este kilenc körül észreveszed, hogy basszus, nincs egy szál cigim, akkor gyalogolhatsz három kilométert az első benzinkútig. Meg az, hogy nem látsz annyi embert jönni, menni, szaladgálni az utcán. Főleg Isztambulhoz képest, ahol a lakosság megüti most már a 16-17 milliót, ami jó másfélszerese Magyarország lakosságának, tehát ilyeneket kellett kicsit megszokni. De alapvetően én nem vagyok egy tömegszerető ember, tehát amikor nagy tömegbe kerülök, azt a kicsi emberszeretetet, ami bennem van, azt is el szoktam veszíteni hirtelen, nekem nem volt olyan nehéz megszokni, hogy most nyugisabb a helyzet. Sőt kimondottan tetszett, úgyhogy ilyen adaptációs problémáim nem igazán voltak. Meg például nekem nem volt olyan nagy probléma a vízumot intézni, mert mindig odaszóltam a konzulnak, hogy szeretnék vízumot, és ne maceráljanak, és az ment. De persze tudom, hogy ha nincs, aki közbelépjen, akkor ez a mai napig egy külön procedúra, sőt most már még rosszabb, mivel EU-tag Magyarország, és jobban kell macerálniuk az embereket. De akkor is: egy állami egyetemnél dolgozó professzortól olyan papírokat kérnek, hogy megáll az ember esze. Hát emberek! Higgyék már el, hogy az az ember nem fog ide disszidálni, emigrálni, esze ágában sincs. Van valami konferencia, vagy egy kedves ismerősehez jön látogatóba, nem kell félni, nem fog itt ragadni. Vegyék már észre, hogy ez itt nem Svájc, nem az Emirátusok, nem úgy van, hogy aki ide egyszer bejön, az soha többé nem akarja kitenni a lábát, ez itt nem a Kánaán, ezt kellene észrevenni. Az emberek sokkal jobban élnek Törökországban, mint itt. Meg lehet kérdezni a magyar turistát vagy az odalátogatót az ottani élet zajlásáról és az itteniről, össze tudja hasonlítani. Szerintem senki nem fogja azt állítani, hogy Törökországban olyan szegénység van, hogy éhen halnak az emberek, nem tudnak mit kezdeni magukkal. Ez nem így van. Tehát kicsit furcsa ez a dolog, hogy ennyire szigorúan veszik, hogy hű, mi is a látogatás célja, és van-e annyi összeg a bankszámláján, hogy az ott-tartózkodását finanszírozza, ilyen biztosítás, olyan biztosítás. Ha ennyire szorítják az embereket, akkor akadályozva van a két ország közti idegenforgalom is, a kereskedelmi forgalom is. Mert vannak olyan cégek, amelyeknek a képviselője, vezetője, üzletkötője jönne ide üzletet kötni, de nem tud jönni, mert hiába van meg a repülőjegye meg minden. Természetesnek veszi, hogy bármilyen európai országba tud menni, de Magyarország olyasmiket talál ki, hogy mire elintézi, már el is megy a repülőgépe, és a kedve is elmegy attól, hogy eljőjön ide. „Hagyjuk a francba, nem megyek oda!” És kész. Jó, persze, nekem megvoltak a papírjaim. Utasbiztosítás, érvényes útlevel satöbbi, szóval az alapvető papírok rendben voltak, mert ugye a kedves ismerősöm, diplomata lévén, vasikalapos ezekben a dolgokban, ő sem hagyta volna, hogy ne legyenek rendben a papírok, de akinek nincs ilyen összeköttetése, annak tényleg nehéz. Ezt tapasztalatból mondhatom, mivel követtem az ügymenetét egy-két ilyen dolognak, amikor valamelyik barátom vagy családtagom jött látogatóba. Mindenféle papírokat kérnek, és ráadásul a magyar

bürokráciának van egy kuriózuma, a hiánypótlás. Azzal kell szembesülnie az embernek, hogy ahány ablakhoz jár, annyi új papírt talál az ott ücsörgő illetékes személy. „Ja? Nem is mondták önnek, hogy azt is kell hozni, igen, igen, azt is hozzon, kérem!” És akkor elhozod azt is, és akkor ott egy másik csávó, aki azt mondja: „Jó, akkor ez rendben is van, de kell még egy ilyen és ilyen papír.” Mire te: „De, kérem szépen, én voltam a múltkor, és akkor ezt nem kérték.” „Nem kérték, nem kérték, kellett volna kérniük, úgyhogy legyen szíves...” Ha nincs ismerősöd, ha nem tudod elérni azt, hogy hagyjatok engem békén, itt vannak a papírok, nesztek, akkor ez van. Tehát ez az általános tapasztalat... vagy, mondjuk, az adószám-ügyintézésnél is ez az általános tapasztalat. Nem csak a Bevándorlási Hivatal munkatársait minősíti ez a dolog, hanem a magyar bürokráciát, úgy, ahogy van, mert ugyanis... most a témán kívül esik, de hadd mondjam, ha már szóba került.. Szóval, ugye, Magyarországon dolgozom, adóznom kell, és kell, hogy legyen adószámom. Ezt én igényeltem anno, amikor dolgozni kezdtem Magyarországon. Na most van egy nagyon értelmes, többoldalas nyomtatvány, kitöltöd: született, anyja neve satöbbi, és a legalján van két cím, lakcím és postázási cím, írtam egy lakcímet és egy külön postázási címet, mivel nem szoktam egész nap otthon dekkolni, és ezeket a papírokat úgy küldik, hogy át kell vened, alá kell írni. És ezek nem reggel hatkor jönnek, nem este nyolckor jönnek, hanem munkaidőben szoktak jönni, mivel nekik is ez a munkaidő. És kértem az irodai címre. Azt mondták, hogy három héten belül jönni fog. Egy hónap eltelt, nem jött semmi, másfél hónap után úgy éreztem, meg kellene kérdezni, hogy hol késik ez a papír, és hát bementem. Kellott valami sorszámot húzni, húztam, vártam, kivilágított, odamentem, mondom, kezit csókolom, kértem, igényeltem egy adókártyát, mai napig nem kaptam, itt van a szelvényem, ezt kaptam önöktől, erről lenne szó. Jó, kis türelmét, megnézem, megnézi, mi ezt elpostáztuk. Az mondom, lehetséges, én nem kaptam meg, de tessék, itt van, el van postázva. Nézem, hová postázták, hát a lakcímre, mondom: de hát az önök nyomtatványán van postázási cím, oda kellett volna postázni. Ja, akkor hibáztak a kollégák. Ja, mondom, semmi gond, ha már itt vagyok, kérem, adják ide az adókártyámat, ja, azt nem tudjuk adni. Miért? Mert hát annak postai úton kell mennie. Mondom: miért kell ragaszkodni a postai úthoz? Aláírok egy átvételi elismervényt, átvettem én személyesen a mai napon satöbbi. Nem lehet. Azzal kinyújt nekem egy üres nyomtatványt, hogy töltsen ki. Akkor kiverte a biztosítékot. Ha én ezt most kitöltöm, mi a garancia arra, hogy önök nem lesznek ugyanolyan hülyék, hogy megint a lakcímre postázzák? Mi van, ha kitöltöm ötször, és maga ugyanolyan, mint a kollégája, és ugyanúgy ugyanoda küldi. „Hogy beszél velem?” Mondom: „Úgy, ahogy érdemled. Itt vagyok, és kérem az adókártyámat.” De persze nem adta oda, csak ki kellett tölteni. És még ők voltak kiakadva. Mert az nagy ügy lett volna, hogy odaadja nekem a kártyát! Hát azt nem lehet!... Hát így mennek a dolgok. Jó, mondjuk, a családegyesítési vízummal nem volt baj, az flottul ment. Volt egy ilyen ÁNTSZ-es papír, azt el kellett intézni. Megcsináltam, és azonkívül külön macera nem volt vele. Az ÁNTSZ-nél van egy vérvizsgálat, vizeletvizsgálat satöbbi, és utána megnézik, hogy nem vagy-e leprás, nem vagy-e AIDS-es, nem vagy ilyen vagy olyan, és külön van egy bőrgyógyász, aki öt méterről rád néz, és onnan a távolból megállapítja, hogy beteg vagy, vagy nem vagy beteg. Akkor adnak egy papírt, hogy egészséges vagy, a papírt persze neked kell bevinned a Bevándorlási Hivatalhoz, nehogy valakinek azzal kelljen fáradoznia, hogy elküldje e-mailben, hogy ez a személy itt járt nálunk, egészséges.

Nahát, ez a helyzet így nagyjából... Mit meséljek még? Hát van egy tesóm, huszonhat éves, hét évvel fiatalabb nálam, nő, nemrég végzett az egyetemen Ankarában. Most épp a doktorátusát csinálja. Egy kicsit mindig mások voltunk a tesómmal, mert én ilyen gyakorlatiasabb vagyok, ő meg olyan tudósféle, a mikroszkópot bámulja reggeltől estig, mert még középiskolás volt, amikor vettem neki az első mikroszkópját, különféle bogarakat kapott össze satöbbi. És azóta sem siklott el a pályáról, ilyen... hogy is mondják ezt magyarul? Génkutató az egyetemen, ahol végzett. Van egy kedves felesége, aki pszichológus, nem szeretem a pszichológusokat, de a csajjal nincs semmi baj. A szüleim rég elváltak, ritkán látom őket, de sok minden amúgy sem változott a részükről, mert én hajóztam, és évente max. két hetet voltam otthon. És azelőtt se, mert Izmirben jártam egyetemre, és Izmir az én szülővárosomhoz nagyjából ezer kilométerre van, és a nyári szünetben is inkább hajóztam, úgyhogy nem nagyon voltam otthon tizennyolc éves koromtól. Most csak annyi a különbség, hogy nem a tengeren vagyok, hanem Budapesten, és ha ők megnéznék az interneten a Halászbástyát, azt látnák, hogy rendben van, és szép, én meg azt is tudom, hogy amikor felmész a lépcsőn, az le van huzogozva. Ezt nevezik megszépítő messzeségnek.

Lejegyezte Vépy-Schlemmer Éva